

האשה שהיא עושה פרק תשיעי נדה ס"א.

עין משפט נר מצוה

בז א ב מיי פ"ט מהל' חסורי ציפה הל' ג' (וגורס מתח' א' מן ועי' מנ"מ וכו') סמך לאחוז קול' טו"ש"ע יוד"ר פ"ק ספ"ר נ: י"ג ג ד מיי פ"ט מהל' טומאת מת הל"י:

י"ח ה מיי פ"ט מהל' חסורי ציפה הל' ג' נ"ע מ"מ סמך ש"ט טו"ש"ע יוד"ר פ"ק ספ"ר נ: י"ג ג ד מיי פ"ט מהל' טומאת מת הל"י:

תוס' הרא"ש (המשך)

ויעין יפה יפה אם יוכל להיכיר ולמצוא ואם בדוק ולא נמצא אומרין דמסתמא נהי' בהתם מן הבדו. והימיה נ"ח מאיר דאמר לעיל כל דבר שהוא בחוקת טומאה לעילם הוא בחוקת טומאה א"כ עתודעתה א"כ דר' מאיר לית ליה האי טעמא דבי טומאת מה העריל בדיקה זו וי"ל דהתם שאני דהאי דם מהכא דאפשר להית שפלי בהתם או שנתכנס ואינה זכרה: ודוקא קרי דסמך ועב אבל דם דקליש אינו יכיר בהמה: בגד שאבד ותימה למה לא יבטל דבר מועט שנתערב בו ואין מקומו ניכר בכל הבגד דהא אמרין בשילהי תמורה דגמר בכור ושער נזיר שארנו בגד שנטל אי לא דבדי' מניה כעין ציפראת שארג צורת צפור מן השער חושב ולא בטיל וי"ל דלא שייך ביטול ברוב אלא איסור שנעטר בהית אבל היתר שנעטר בהית וצ"י תערובת זה נאסר לא שייך ביטול ברוב (אלא איסור שנעטר) דאין כאן אלא תחובה לאיסור דאפי' אם ארך הבגד אף אם יש בו חוט של כלאים הבגד נקרא שטננו. והא דבדיעין נתינת טעם בכשר כחלב כמו בשאר איסורין וצ"י דהוי היתר בהיתר וצ"י שייך בו ביטול כיון שצ"י תערובת זה נאסר שאני התם דדוק ביטול אסרה תורה ולא מקריי' בשר חלב כלא נתינת טעם: והא דבדיעין נתינת טעם בכשר ודוקא שאבד בו כלאים דהיינו שמה יחך תחכה ממנה ויתפורר בבגדו או שמא יעלה עליו המדרעת עצמה אבל דאי כלאים מותר' לעשות מדרעת בהנתן כפי' כדלאים מדרעת מדרעת החמור ותכריכי התם אין בה משום כלאים ודוקא ליטב עליו אבל בהגלייה אסור כדתנן ולא יעלה עליו כהפסד אפי' להניח עליה את הובל וטעמא משום דלהציעו אינו אסור אלא מדרבנן כדאמרין בספיק' דביצה לא יעלה עליו אבן אהא מותר' להציע תחתיו אבל איסור לעשות כן שמה תיכרן עליו נימא ובמדרעת שהיא קשה וליכא למיחש שמא תיכרן עליו נימא לא גזור והיינו טעמא נמי דהתם התם הכריז והסתכות אין בהן משום כלאים ובהם שלא יא' כלאים נוגע בהם. וכן נמי במדרעת כעין שלא יא' כדומה

אמר רבי אמי (ר'ישא) במשולבות. פ"ה רישא דלא מפליג איירי במשולבות ותכופות זו לזו ולהכי איכא לספוקי כנולחו וצרכה ספריס לא גרסינן רישא ואומר ר"י דיש לפרש דקפידא איירי במשולבות ומיי מכוונות כל אחת נמקומה ולא היו תכופות ומעורבות זו בזו וצפירוש ר"ח כתוב

דמשלפשי שלפשי שמתפרדות זו מזו:

מקום מטהר א"ה. אסדייני קאי דמתוך א"ה הקרקע קשה לא צלע מים צהקדינין ומקום אפכא מקום טומאה לח ואקרקע קאי שהיה לח מממנו הסדיינין שצלע לפי שהיה רך ומיחוס וכו"ג צדק רצי יומנן בן זכאי כשקלן תורמוסי תרומה שצדל רצי שדקן עקן בן יומי נמכסת שצת (שקן ל:).

אמרינכו הא אמור רבנן האי יישנא בישא ב"ו. פ"י צקוטנרס ושמה הרגמס ואסור להצילסם וצשלמות דרב אחאיס מפרש שמה הרגמס ואס' טמנין אהכס מייצמס ראשי למלך והיינו מייחש מיעי' ליה למיחש זיש לחוש ללשון הרע להצמינו לגבי זה שיהיה שלם יבא לו הפסד ולא להחמיס: זה עוג שפליט מדור המבוז. הכי נמי נפלט סחון מדור המבוז כיון דאחי הוו ולא סלל דהך הפליט קיס ליה דהוא עוג ולא סחון מהאי טעמא גופיה כיון דלמיל ליה משה ועוד אמר (צברק רצי אליעזר) (דף נ"ד) שעוג מלל' לא צרכה אצינו שהיה עומד בצרנות לתקן עגונות לפסח ועל ש זה נקרא עוג ומיימי ליה משום דמחזי כלישנא צישא דלמר צמדדש' עוג אמר צלצו אלך ואומר לצרכהס וילתס ויימות ואשא שרה אשמו אפילו הכי היה ירא משה שמה תעמוד לו זכות אצרכה: **מעביר** ע"זו שבעה סממנין. וה"ל ומה ריקן להעביר עליו הלא כיון שצלע מלל' ניכר אינו מקפיד עליו וצטל ממנו דקדמני ר' חייל לקמין (דף ס"ג) דס הגדה ודאי מעביר עליו ו' סממנין ומצטלו סכין שהעביר עליו אול ליה חזומא ולינו מקפיד עליו יומר א"ע"פ שניכר אלא צקפידא תליא מילתא ויש לומר דהכא קרי ספיר מקפיד עליו דאס אינו מוצאו עכשו שמה ימצאו פעם אחרת: צדוק

כאילו הן ראיות. לראות ושמהן טמאות דמכל מקום דס מציניו נפיק: **מתני'** חיונה קרי להך דלדך דרך עליית המטה. פנימית אותה שללד הקיר. וצגמלל מפרש מאי שנה הכא דמפלוג בין נמלל תחת הפנימית לנמלל תחת חיונה קמני תחת אחת

מהן כולן טמאות אפילו נמלל תחת פנימית או חיונה: אימתי אמרו נמלל תחת חיונה פנימית טהורה בזמן שעלו דרך מרגלות המטה דלא עברה פנימית על מקום מליאת הדס: **אבל** עברו. שלשמן דרך (ה) עלייה שהן דורקות ועוצרות על החיונה כולן טמאות ושפי' פנימית לשמלל כשעברה פנימית דרך שס נפל ממנה: **גל** עמא. שהיה שס כזית מן המת: **לצטול**. קרקע צטולה ואס' לא מלל הגל טהור: **גמ'** מאי שנה רישא. דקמני לעיל נמלל דס תחת אחת מהן כולן טמאות ולא מפליג בין נמלל תחת חיונה לנמלל תחת פנימית או חיונה: א"ר אמי רישא **במשולבות**. תכופות ודבוקות יחד הלכך אפילו נמלל תחת הפנימית איכא לספוקי נמי צמיונה: מאי שנה צדס דלא פליגוס. דמוריס אס' לי דריכא דנמלל שלשמן טהורות כולן טמאות: וצגל. אהס חלוקיס עלי דאס צדק ולא מלל טהור ואע"ג דמוחזק לן דהואי טומאה צמד מיימינו: לקרקע חלקה כלאפורן. לקרקע חלקה שלא מזרעה מעולם: **מקום** הטומאה לת. שצצלעו שס מים של סדין מוקם שהיה העפר רך: **ויוחנן** בן קתי. אמר לו לגדליה שמעתי צבא ישמעאל בן נתניה להרנך (ירמיה מ): **ניד** גדליה. משמע ע"י גדליה נהרגו: **מיחש** ליה מיבעי. ושמה הרגמס ואסור להציל אהכס: **צני** אחיס. צבא משמחזי ועוזל שני מללכיס שירדו צדור לחוש: **מספוסו** של אוסו לדיק. (ס) הולך הקצ"ה להשיב שלא יירא ממנו: **עוג** פלט מן המבוז. שצרה לא"י כדאמרין צחלקו: **שאצד** צו כסס. כגון שצכנס צמיס או נגלל צדס צמהה ואין נודע מקום הגדות וק"ל צממני' (ע"ש) אין דס הגדות טהור צלל שצעה סממנין: **מעביר** ועליון ו' סממנין. על הצגד: **ומצטלו**. לס. והאי דנקט הך צרייתא הכא משום דאיירי לעיל צגליס שאצדה צהס טומאה ואין ידוע מקומה: **נידוק**

תורה אור השלם 1. והבור אשר השליך שם ישמעאל את כל פניו וקמני אשר אהך ביד גדליהו הוא אשר עשה השולך אהך מפני בעשא מלך ישראל אתו מלא ישמעאל בן נתניה וקמניו: וירמיהו ו' חלקים: ויאמר י' אל משה אל תירא אתו כי בידך נתתי ואת עמו כל עמו ואת ארצו וקשיתו לו כאשר עשית לסיחן מלך האמורי אשר יושב בחבושו: במדבר כ"ד ל' 2. וקבא הפליט וצמד לאבךר העברי ודוא שכן אבלי ומרי האמורי אידי אשבל וצמי עבר ודם בעלי ברית אבךר: בראשית די י

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ז"ה אל' ב' דרך עליה שכן: (ו) ר"ח ממשכמו וכו' שהוצרך:

הגהות מהר"ם

לנדא [א] תוס' ד"ה מעביר וכו' ג"מ ע"כ אלא כקפידא ה"ל מילתא. ע"י צככותו דף ס"ט ע"ג:

מוסף רש"י

לעולם הוא בטומאתו. לעולם הוא מחוקק טומאה. אל' לא נמלל הקבר שצלע צדה. אף על פי שצנדק כל הגדה בטומאתו הוא (בברות כ"ה). עד שצמגיע לסלע. דהוי' מחזמו סלע ונתמס' לא נעשה קבר שקהה הוא. או לבתולה. עד שיימלא קרקע קשה עליה טהורה (שם) קשה עליה טהורה טהורה (שם) שלל זה מוקמיה טהורה ואל' לא מלל מוקן ואומרים צל עובד ונתמס' ב' עכבר ונתמס' (פסחים ב').

תוס' הרא"ש

רישא במשולבות. ר"ס שאין כתוב רישא אלא במשולבות ורישא ויש לפרש סיפא במשולבתי ומכוונתי כל אחת (במקוה) במקומה ולא דוקא זה את זה. ור"ח פ"י סיפא דמשלפשי ולחופי פי שמופרדות זו מזו: מקום טומאה נגוב מקום טהורה לח. פירוש במקום הטומאה היתה הקרקע חפור ונכנס בו החלחיות המים נתגבגבו חסדין ובמקום טהורה שלא חפור ש' הקרקע היה קשה ולא נבלע המים ונשאר לח. ור"ס דגרסי מקום טומאה לח מקום טהורה נגוב וקאי לח ונגוב אקרקע ולא אסדין: **איצטרינכו** הוא אמר רבנן האי לישנא בישא איבעי ליה למיחש. פירש"י ושמה הרגמס ואסור להציל אתכם. ותימה הוא לומר כן שאם יצא קול על האדם שחטא בשבשילי זה אסור להציל נפשו. ונראה דברי רב אחאי שפי' בשאלותיהם אם הרגתם איחבתם ראשי למלך שאתה מלךבך ורצוחים. ובענין זה דוקא יש לחוש ללישנא בישא היכא שיקול לבא לידו חיזק לו או לאחריים אם לא חיזק לו ובגון ההוא גדליה בן אחיזקם אבל בענין אחר אסור אפי' לחוש ללשון הרע ולהאמינו כלל וכלל: זה עוג שפלט מדור המבוז. היה חיון פלט מדור המבוז כיון דאחיזקם הוו אלא דקים להו דקרא דויבא הפליט בעוג מירי ובמדרש יש בדיבותה שנה מצא אברהם שהיה עושה עגונות לפסח ועל שם כן נקרא עוג. ותימה מאי שייך לאחיותי הכא וי"ל משום דאיירי בלישנא בישא שיש לחוש שכן עוג כיון לרעה מה שהגיד לאברהם שנשבע לוט כי אמר בלבך איך ואני לא אברחם וילחם עם המלכים ויהרגוהו ואשא שני אשתו וא"ה ירא משה שמא תעמוד לו זכות של אברהם: **בגד** שאבד בו כתם מעביר עליו ז' סממין ומצטלו. וא"ת אמאי צריך לבלטו לא קמני' בן יוחי איתן בן נדה מעביר עליו ז' סממין ומצטלו א"כ צ"ל דאכתי ניכר היה דתם חמור כיון שאינו מקפיד עליו בדפידא וליחא מילתא דאמרין כלל כ"ש האב שאבד בו כתם מעביר עליו וי"ל דגתי שאינו מקפיד עכשו ימצאו לאחר זמן וקפיד עליו הילכך צריך לבלטו בו' סממין: (ספאן שייך לע"ב) בודקו שכונות שכונות.

(ה) ספאן כולן וי"ל מללל דמדרעת אפי' צברו נגוב כגון מותר והטעם משום דמדרעת קשה ציורא אכל כמים וכמותו רכין לו וכו'. וכו"ה דכתיב רצונו צדק' נמלל' פ"ט מ"ע ט"ז.